



# kárászi aLap



2017. augusztus 4.

K Á R Á S Z I  
független havilap

XX. évfolyam  
8. szám

## ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

- **POLGÁRMESTERI FOGADÓÓRA**  
Augusztusban is tartok FOGADÓÓRÁT, melynek időpontja: augusztus 10. csütörtök 15:00 órától 16:00 óráig. Helyszín: Faluház kisterme. Továbbra is várom azokat, akik inkább a hivatalos fórumot választják problémáik, kérdéseik felvetésére.
- A lemondott képviselők által kezdeményezett eljárások befejeztével **MÁRPEDIG FALUGYÜLÉS LESZ!**
- A 2014-es választási listán szavazatot kapott képviselőjelöltek közül 2 fő képviselői esküt tett a választási bizottság előtt. Finta Szilárdnak és Olaszi Róbertnek jó és eredményes munkát kívánok!
- A minisztériumok továbbra sem foglaltak állást az ügyben, hogy a megüresedett 2 képviselői helyre kell – e időközi önkormányzati választást tartani. Amint lesz információ, az aLap hasábjain tájékoztatni fogom a Kedves Olvasókat.
- A Közművelődés Kollégiuma által kiírt pályázaton 250 000 Ft-ot nyert az önkormányzat a 20 éves a Keleti Mecsek Hagyományörző Tábor című projektre, amelyen találkozók, és konferencia kerül majd megrendezésére.
- Az elmúlt időszakban a közmunkások lefestették a településen az önkormányzat tulajdonában lévő buszmegállókat, virágládákat, közúti jelzőtáblákat, padokat. Megkezdődött a tökfélék és az uborka értékesítése; részletek a falíújságokon.
- A közmunkások kitisztították a Fürdő utcában található felső járdaszakaszon a benőtt növényzetet. Ennek eredményeképpen újra lehet a járdát használni.
- Az aLap- ba szánt cikkeket, kérjük, minden hónapban 25-éig juttassák el [papjelza@gmail.com](mailto:papjelza@gmail.com) email címre.

Kárász, 2017. augusztus 4.

Lép Péter  
polgármester

## HÚSZ

Kavarognak az évek, mocorognak az emlékek. Lehetetlen sorba állítani őket, nem is próbálkozom vele. A feltörő emlékképektől néha kacagnom kell, néha meg a legszívesebben sírni tudnék.

Fülledt, meleg nyarak – kiindulási pontnak ez az egy biztos kapaszkodóm van. Aztán a hollóim, akiktől azt tudakoltam folyvást, vajon elver-e bennünket az eső?! Érdekes, mindenki mástól félt: volt, aki attól, elég lesz-e a pénz, volt, akit meg az izgatott, jó sikerül-e az esti záróműsor. Engem a vihar érdekelt a legjobban, de helyel-közzel szerencsénk volt, azt az egyet leszámítva. Még mindig itt cseng a fülemben: „...kárásziak, csak ennyit tehettem értetek!” Arra viszont tisztán emlékszem, hogy az első időkben egy szemernyit sem aludtam. Mint egy holdkórós, próbáltam kiszorgálni a lehetetlennél lehetetlenebb óhajokat. Azok az izgalommal terhes éjszakák... Hiába, ha fiatal a szív!

Hogy kezdődött ez az egész nemzetközi kavalkád? Ahol zenész, táncos, színész, kézműves országhatároktól függetlenül, tökéletesen megfért egymás mellett? Talán így: egy megbeszélés alkalmával egy csinos, fiatal menyecske a hosszú hajú urával, meg a szemüveges kisfiával bejött a tanácskozóterembe, ahol a hosszú hajú fiatalember idegenes akcentusával előadta az ötletét fél tucat polgármesternek. Ettől kezdve a dogokat már akkor sem lehetett volna feltartóztatni, ha valaki akarja. De senki nem akarta. Ilyen egyetértésnek a Mecsek keleti fertályán azóta sem voltam a részese, s azt hiszem, kicsiny falumban sem.

A következő emlékképem inkább csak egy hangfoszlány: hegedűszó az Arnold gangján. Nézem a farmer-rövidnadrágos, rövidre nyírt hajú hegedűst, aki akár a klónom is lehetne. Nem csoda, hogy rögtön egymásra akadunk. Én naiv, fel akartam venni a versenyt a kárászi kocsmá pultjánál egy hétpróbás muzsikussal. Az a csoda, hogy egyáltalán életben maradtam.

Aztán a nemez illata, amit azelőtt soha nem éreztem. Micsoda jó volt a szemnek látni, ahogy „főnökasszony” elkészíti belőle a falu első címerét, amelyet a barátom tervezett.

Egyre jobban törnek elő, bugyognak fel a helyszínek és a nevek, nem győzöm őket papírra vetni: vékonyi főtér, egregyi iskola, Máré-vár, szászvári vásártér, Csörge partja, a strand.... A primás, aki azóta Kossuth-díjjal büszkélkedhet; a nemzetközi hírű, sötétbőrű bazsevások, akikről azt hihette az ember, egy egész gengszterosztag; a vajdasági fiúk, akiknél *sej, haj, zörög a levél*; a gyönyörűséges énekes lány, akinek csak a hangja szebb, mint ő maga; a kottás váci tanító bácsik; táncos lábú fiúk és lányok tucatjai; s a mesekerteket készítő fafaragómester, aki azóta megrajzolta legszebb mesekönyvemet..., se vége, se hossza a neveknek, emlékeknek.

Aztán az a labancás, gólyalábas garabonciás mindent megváltoztatott. Egy egész más dimenzióba terelte azokat a forró nyarakat. A hét szekér a templomtéri hársak illatában. S utána a Pajta színpada, ahol a saját szösszeneteim köszöntek vissza: „...kecske vagy te, vagy birka!? A rég feledésbe merült nevek és tettek: Cájzli mester és az ünnepélyes borotválás; Jojó bá’, a demizson bor, meg a kocsikerék; a kárászi szpíker és a rádióban leadott nős-nőtlen rangadó; a furfangos, világot járt plébános az újságcikkével; a világkiállításokat megjárt madárodú gyáros; a tűzoltók, akik éltek, haltak a gombapörköltért; muzsikusaink, akik nem ismerték a kottát... S a tömegtől csaknem leszakadó nézőtér... S a szünni nem akaró tapsvihar... Most is látom, ahogy a tollam nyomán az a garabonciás – akár egy mágus – újra életet lehel hírösségeimbe, mint egy reinkarnációs csoda. Életem ritka pillanatai. Micsoda kegy ez a sorstól nekem, aki a magyar érettségim elhasaltam!

De ne feledkezünk meg gyermekeinkről sem, akiknek legalább ekkora élményt jelentett a világot jelentő deszkákon állni, s remélem, soha nem feledik el. S majd, amikor évek múltán egy *Elszármazottak találkozására* visszatérnek, mint tékozló fiúk és lányok, bekukkantanak a Pajtába, s beszippantják az illatát, az emlék talán borsószemeket csal a gerincükre, vagy ne adj Isten, könnycseppet a szembe, s fátyolos hangon mesélik gyermeküknek: „tudod, az úgy volt...”

Sok jó zenészt hallottam játszani, sok jó koncerten csápoltam az első sorban, de azt soha nem hittem volna, hogy egy brácsa és egy furulya hangja extázisba kergessen. Az emlék hatására még most is, ahogy írom e sort, önkéntelenül elindulnak a lábaim, noha nem vagyok az a szólótáncos típus. Da akkor, ott, miután az UAZ berongyolt a Pajta kapuján...! Nem lehetett a lábnak parancsolni.

Még az is ropta, aki egyébként soha, titulustól, iskolai végzettségtől függetlenül. Hiába, *a kárászi nap* *heve* nem hazudik!

Múlt pénteken megkínáltak egy szelet születésnapi tortával. Önkéntelenül egy másik, egy korábbi torta íze tolakszik be a gondolataim közé. S hiába volt ez a süti is nagyon finom, az emlék a szájamban kicsit megkeseredik. Néhányan hiányoztak, s ezt a mostani tortát már nem tudták megkóstolni. Remélem, a hiányzók a régi kárászi hírósségekkel vannak együtt, apák fiaikkal, jól megférnek, jól összecimboráltak, s nem unatkoznak túlságosan. A pulgerok kotta nélkül is tudják fújni a talpalávalót, s lehet, hogy még az a labancból kuruccá avanszált bécsi fiú is ott járja köztük a legényest. S talán, egy demizon bor is akad a számukra. Szinte hallom, ahogy összekoccannak a poharak.

Guten Appetit! Isten éltesse azt a húsz évet!

CSL

---

## A kárászi Faluház

**Agrárkamari fogadónap igény szerint, jelezve ezt előzetesen a Faluházban**

**IKSZT, Teleház és Tourinform Iroda nyitva tartás:**

**Hétfő: 8.00 – 16.00 Kedd: 8.00 – 16.00**

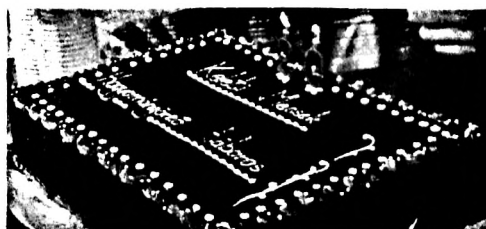
**Szerda: 8.00 – 16.00 Csütörtök: 10.00 – 16.00 Péntek: 8.00 – 14.00**

***Szombat és Vasárnap: a falu programjaihoz igazodva***

***Mindenkinek további kellemes nyarat, sok szép, vidám élményt kívánok!***

IKSZT (Faluház) munkatársa: Nyisztor Melinda

### Záró est képekben



## XX. KELETI MECSEK HAGYOMÁNYŐRZŐ TÁBOROK

Végre újra Kárász lett a béke, az élmények, a magyar hagyományok őrzésének szigete- egy hétre.

Akik jöttek, nem kérdés mire vágytak: tudásra, új barátságokra, a régiak megerősítésére, a fiatalokat és tanárokat összetartó szeretetre - hiszen mindenki mindig így érzett egy-egy tábor befejeztével.

Egy héten át mindenhol szólt a magyar népdal és népzene. A Faluház pajtájában a nagybőgő és citera, kívül a tekerőlant és kobza, a nagyteremben a népi ének, a kis teremben a haladó hegedű, a Pajtaszínház istállójában és az ebédlőben kezdő hegedű, a féltető alatt kézműves, a Kispapp- házban brácsaoktatást tartottuk.

A Keleti-Mecsek Egyesület már nem első alkalommal, hanem sokadszor segítette elő pályázatok beadásával a táborok megvalósíthatóságát. Köszönöm Finta Istvánnak, Vidák Krisztinek és Ujváriné Balogh Andinak!

Köszönöm Lép Péter polgármesternek a szállást, a Faluházat, a figyelmet, a bográcsos vacsorát, az önkormányzati két diák"munkás" leánykát, akikkel megajándékozta a tábort erre a hétre. Julcsi, Angéla! Köszönöm a segítségeket!

Nyisztor Melindának és Nagy Évinek, szintén jár nagy-nagy köszönet a segítségükért, akik szinte már természetesnek veszik, hogy sürgés-forgás borítja fel ilyenkor a ház életét.

Piller Zsoltnak köszönöm, hogy a Borbély Múzeumot bemutatta a tábor résztvevőinek! A Gáti Papa Fogadó munkatársainak a jóltartást és a sok-sok türelmet! A falusi vendégfogadóknak a szép, tiszta kényelmet! Édesanyámnak a finom sülteket és süteményeket! Császár Leventének a szép mesedélutánt! Néhány falubelimnek a mosolyt, amelyekkel erőt és biztatást adtak a néha rám törő fáradtság- hullámok alkalmával. Önkénteseim munkája nélkül sem lehetett volna teljes a tábor! Pap Áron és Mészáros Matyi, köszönöm.

Csodálatos volt a Völgységi Dalkör szeretetét és társaságát élvezni a tábor kezdetétől a végéig.

Remélem, hogy a néha kicsit hangos, átzenélt éjszakák nem zavarták a falu lakóit. Ha mégis, köszönöm türelmüket!

Nagyon nagy szeretettel köszönöm a táborokban már évek óta oktató hűséges tanárimnak, hogy újra itt voltak és csodát teremtettek ismét. Blaskó Csabának, Havasréti Palinak, Szabó- Kocsis Zsuzsinak, Oberhofer Csengernek, Ladányi Líviának, Szécsi- Nagy Zsófiának.

Öröm volt megismerni tanárként is Fekete Marcit és Blumenschein Alinkát.

A fiatalok és kedves tanárbarátaim visszatéréssel „fenyegetőzve” búcsúzkodtak tőlem.

Remélem, nem kell sok víznek lefolynia a Völgységi patakon ahhoz, hogy újra találkozzunk...

Ha talán „más formában” is...

Pap Judit Elza

Keleti Mecsek Táborok háziasszonya

(és Fritz)